

Sygn. akt IV CZ 77/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi K. G.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 9 października 2014 r.,
w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko A. G., K. G. i Z. G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2016 r.,
zażalenia pozwanego K. G.
na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 17 marca 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w B. odrzucił skargę K. G. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa A. W., przeciwko skarżącemu oraz A. G. i Z. G. o zapłatę, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 9 października 2014 r., wskazując, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia, dowody bowiem, które skarżący powołał w skardze, istniały w czasie trwania postępowania, którego dotyczy skarga i skarżący mógł je w tamtym postępowaniu powołać.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zakwestionował stanowisko Sądu co do tego, że zgłoszone dowody mógł powołać w poprzednim postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia m.in. takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że chodzi tu tylko o takie dowody lub okoliczności, które nie tylko istniały w czasie poprzedniego postępowania, lecz były stronie wtedy nieznanymi i niemożliwymi przez nią do wykorzystania, tj. strona o nich nie wiedziała i wiedzieć nie mogła, natomiast nie zalicza się do nowości tych dowodów i okoliczności, które nie zostały przez stronę powołane na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia, czy błędnej oceny potrzeby ich powołania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 11/12, nie publ., z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, nie publ., z dnia 6 czerwca 2012 r., III CZ 38/12, nie publ. i z dnia 21 marca 2014 r., IV CZ 6/14, nie publ.). Istotne jest, czy strona mogła rzeczywiście i realnie zapoznać się ze środkami dowodowymi i mogła je wykorzystać w dotychczasowym postępowaniu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 r., V CZ 46/08, nie publ. i z dnia 23 maja 2012 r., III CSK 254/11, nie publ.). Podstawą wznowienia musi być zatem okoliczność lub środek dowodowy, istniejący w czasie trwania poprzedniego postępowania, lecz obiektywnie niemożliwy do ujawnienia dla strony w tym postępowaniu, a więc wtedy "nieujawnialny" (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada

2013 r., IV CZ 79/13, nie publ., z dnia 18 grudnia 2013 r., I CZ 109/13 i z dnia 16 stycznia 2014 r., IV CZ 104/13, nie publ.).

Ze stanowiska skarżącego jednoznacznie wynika, że decyzje o gromadzeniu dowodów powziął po zakończeniu poprzedniego procesu i zebrał dokumenty bankowe wskazujące, że w okresie kiedy strony pozostawały w związku, środki finansowe zgromadzone na rachunkach bankowych stanowiły jego własność. Nie budzi więc wątpliwości, że dokumenty bankowe obecnie zaofiarowane sądowi istniały w toku poprzedniego procesu i były skarżącemu dostępne. Stan taki prowadzi do wniosku o braku podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c.

Dodać też należy, że w nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga o wznowienie podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. nie tylko wówczas, gdy okoliczności wskazane przez skarżącego nie wypełniają ustawowej podstawy wznowienia ale również wówczas, gdy zostanie ustalone, że wskazywana podstawa wznowienia nie wystąpiła.

W świetle powyższego zaskarżone postanowienie nie narusza art. 403 § 2 k.p.c., zatem zażalenie podlegało oddaleniu, co mając na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

kc